

[Gunhild Due.]

Jeg ved såmænd ikke rigtig, hvad jeg skal slutte med at sige. Nu vil forslaget altså gå i udvalg, og nogle vil måske regne med, at så dør det en stille død dér. Jeg håber imidlertid, det lykkes at få det tilbage her til salen og få en afstemning om tingene, så man måske ligesom kan få lidt kød på alle de pæne ord, der her er sagt.

Grethe Philip: Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for det tilsagn, der blev givet om en drøftelse med andre ministerkolleger om det spørgsmål, jeg rejste, og som specielt gik på spørgsmålet om ufaglærte omsorgsmedhjælpere ved åndssvageforsorgen. Jeg tog det nu i og for sig mere som et konkret eksempel, som jeg havde kendskab til, end fordi jeg mener, det skal være begrænset til det.

Når jeg gerne har villet tage ordet nu igen, er det ikke alene for at sige tak til arbejdsministeren for den positive indstilling, men også fordi jeg vil pege på, at det ikke bare er et spørgsmål, man skal løse af hensyn til kvinderne. Jeg blev lidt bekymret, da arbejdsministeren hæftede sig for meget ved organisationsproblemet. Jeg er klar over, det er der, men jeg håber ikke, ministeren mener, at han bare kan sige: ja, så må de organisere sig om, det må de klare. Det er nemlig i høj grad et spørgsmål, der har interesse for staten som arbejdsgiver. Det er et arbejdsområde, hvor vi kan se, at det geografisk nu kniber med at få tilgang af folk, og navnlig kniber det ganske voldsomt med at få tilgang af folk, der vil blive der i lang tid. Men specielt på dette meget vanskelige sociale område er det jo af overordentlig stor betydning, at medarbejderne er der meget længe og kommer til virkelig at kende patienterne. Som det er nu, giver denne forskelsbehandling i løn en vis bitterhed; den er kimen til en bitterhed, som altså også er slået ud i fuld blomst nogle steder. Derfor mener jeg, at man fra statens side som arbejdsgiver bør overveje disse ting, også af hensyn til at kunne administrere sit eget område på forsvarlig vis.

Karen Dahlerup Andersen: Jeg er ked af, at arbejdsministeren ikke nu, hvor vi snakker om lighed, kunne fortælle, hvad det er for en slags lighed, udenrigsministeren har

lovet tyrkiske arbejdere. Men vi får vel besked engang.

Det er derimod meget smukt af arbejdsministeren, at han ikke vil gøre tilværelsen sværere for dem, der har det svært nok i forvejen, altså kvinderne; sådan forstod jeg arbejdsministeren. Men det er jo ikke gjort med, at man ikke vil gøre det sværere, for de har det virkelig svært nok. Der er utallige ting i samfundet, der hindrer kvindernes lette vej på arbejdsmarkedet. Nu siger arbejdsministeren, at hans udtalelser om kvindernes mindre erhvervsstabilitet såmænd kun er noget, der er taget fra statistik. Ja men jeg er da sikker på, at man kunne finde en anden statistik, der siger, at kvinderne er uhyre erhvervsstabile, og at de, specielt når de ikke har alle disse problemer, de har, fordi vi ikke har løst dem for dem, problemet med, at de ikke kan få deres børn passet osv. osv., er den mest stabile arbejdsfaktor, vi overhovedet har. Derfor forstår jeg ikke rigtig, at jeg ikke må bringe forargelsen ind i debatten her. Jeg synes, der i høj grad er grund til at være forarget over, at kvinderne i den grad bliver underbetalt på arbejdsmarkedet, som tilfældet er.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard):

Det siges, at forargelse er det stærkeste politiske våben, der eksisterer, så ud fra dette synspunkt skal man måske være det en gang imellem. Men når man nu tænker på alle de mange forhold, der skal ses på for at tilvejebringe en ligestilling — det er ikke gjort blot med at sige: lige løn for lige arbejde, for der er mange andre forhold, der gør sig gældende — så skulle man i det mindste glæde sig over de fremskridt, der sker. Lad mig da erindre fru Karen Dahlerup Andersen om, hvad hun åbenbart må have glemte, at i denne regerings tid er der sket to meget væsentlige ting, som gør det lettere at nå frem på det punkt, vi taler om her. Den ene er ophævelsen af sambeskatningen, og den anden er gennemførelsen af forsikringsmulighed for deltidsbeskæftigelse, en speciel venlighed over for kvinderne fra den nuværende regering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.